

Παρασιτικός καταναλωτισμός- Κοινωνικός και πολιτικός παρασιτισμός

-«Ο όρος 'παρασιτικός καταναλωτισμός' χρησιμοποιείται εδώ στην κυριολεξία του για να δηλώσει ότι η σημερινή Ελλάδα, όντας ανίκανη να παράγει ή ίδια όσα καταναλώνει και μην έχοντας αρκετή αυτοσυγκράτηση- και αξιοπρέπεια- ώστε να μην καταναλώνει περισσότερα απ' όσα μπορεί να παράγει η ίδια, προκειμένου να καταναλώσει παρασιτεί, και μάλιστα σε διπλή κατεύθυνση: παρασιτεί στο εσωτερικό, όπου υποθηκεύει τους πόρους του μέλλοντος μετατρέποντάς τους σε τρέχοντα τοκοχρεολύσια, και παρασιτεί προς τα έξω, όπου έχει επίσης δανεισθεί υπέρογκα ποσά όχι για να κάνει επενδύσεις μελλοντικά καρποφόρες αλλά κυρίως για να πληρώσει με αυτά τεράστιες ποσότητες καταναλωτικών αγαθών, τις οποίες και πάλι εισήγαγε από το εξωτερικό».

-«Το ελληνικό κοινωνικό και πολιτικό σώμα στο σύνολό του επωφελήθηκε από τη μεταπολεμική πρωτοφανή ανάπτυξη της διεθνούς οικονομίας και άντλησε βραχυπρόθεσμα ωφέληματα απ' αυτή με αντάλλαγμα τον μακροπρόθεσμο υποβιβασμό της Ελλάδας στην κλίμακα του διεθνούς καταμερισμού της εργασίας και συνάμα τη γενική εθνική της υποβάθμιση. Αυτό έγινε με τη μορφή ενός σιωπηρού, αλλά διαρκούς και κατά μέγα μέρος συνειδητού και επαίσχυντου κοινωνικού συμβολαίου, στο πλαίσιο του οποίου η εκάστοτε πολιτική ηγεσία- 'δεξιά', 'φιλελεύθερη', ή 'σοσιαλιστική', κοινοβουλευτική ή δικτατορική: στο κρίσιμο τούτο σημείο οι αποκλείσεις υπήρξαν ελάχιστες- ανέλαβε τη λειτουργία να ενισχύσει γρήγορα και παρασιτικά τις καταναλωτικές δυνατότητες του 'λαού' με αντίτιμο την πολιτική του εύνοια ή ανοχή, ήτοι τη διαχείριση της πολιτικής εξουσίας και την κάρπωση των συναφών κοινωνικών και υλικών προνομίων. Βεβαίως, η συναλλαγή αυτή χαρακτήριζε τον ελληνικό κοινοβουλευτισμό από τα γεννοφάσκια του, όμως η πρωτοφανής μεταπολεμική διεθνής οικονομική συγκυρία της προσέδωσε δυνατότητες επίσης πρωτοφανείς: προς άγρια και συγκράτηση της εκλογικής πελατείας μπορούσαν τώρα να προσφερθούν όχι απλώς ανιαρές κρατικές θέσεις, αλλά επί πλέον πολύχρωμες μάζες καταναλωτικών αγαθών και πλήθος δελεαστικών καταναλωτικών δυνατοτήτων. Ενώ όμως η πρώτη προσφορά συνεπαγόταν κυρίως την εκποίηση του κρατικού μηχανισμού και των κρατικών πόρων στην εσωτερική αγορά, η δεύτερη- και πιο πλουσιοπάροχη- απέληγε με εσωτερική αναγκαιότητα στο ξεπούλημα ολόκληρου του έθνους στη διεθνή αγορά. Αυτό το ξεπούλημα άρχισε με τα μεγάλα, αντίδρομα και ταυτοχρόνως συμπληρωματικά, κύματα της μετανάστευσης και του τουρισμού, για να κορυφωθεί, αλλάζοντας αισθητά όψη και συναισθηματική επένδυση, στην αγορά αυστριακών μπισκότων για σκύλους και στην οργάνωση τριήμερων ταξιδιών στο Λονδίνο για ψώνια, κατασφαλίζοντας ενδιάμεσως παχυλές επιδοτήσεις μιας περιττής αγροτικής παραγωγής και την περαιτέρω διόγκωση μιας ημιπαράλυτης δημοσιοϋπαλληλίας. Ποτέ άλλοτε το κράτος και το έθνος δεν βρέθηκαν, χάρη στην απλόχερη μεσολάβηση του 'πολιτικού κόσμου', σε τόσο αγαστή σύμπνοια με τον χαρτοπαίκτη της επαρχίας και με το τσόκαρο των Αθηνών.

»Ο παρασιτικός καταναλωτισμός, όπως τον ορίσαμε παραπάνω, προκάλεσε μια τέτοια διασπάθιση πόρων, ιδιαίτερα στη δεκαετία του 1980, ώστε η στενότητα των πόρων θα ακολουθεί στο εξής, και για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα, την ελληνική εθνική πολιτική σαν βαριά σκιά' οι σημερινές, και οι αναπόδραστες αυριανές, προσπάθειες του 'πολιτικού κόσμου' για τη λύση αυτού του πιεστικού προβλήματος δεν αποτελούν διαρθρωτική του αντιμετώπιση, παρά κατά βάθος αποσκοπούν στη δημιουργία συνθηκών πρόσκαιρης ανακούφισης που θα επιτρέψουν ξανά την ανακύκλωση του προηγούμενου φαύλου παιγνιδιού μεταξύ κομμάτων και ψηφοφόρων. Είναι περιττό να εξηγήσουμε ποιες μακροπρόθεσμες συνέπειες έχει η υφιστάμενη σήμερα στενότητα των πόρων για το μέλλον του έθνους, δηλαδή για την οικονομική ανταγωνιστικότητά του, για την παιδεία του και την άμυνά του».

-«Θα πρέπει κανείς, όπως συμβαίνει κατά κανόνα στη μακάρια ελληνική επικράτεια, να αγνοεί τον χώρο αυτόν ή να έχει πάθει αθεράπευτη εθνικιστική τύφλωση και κώφωση για να μην γνωρίζει ότι στα μάτια των εταίρων της η Ελλάδα είναι σήμερα ένας ανεπιθύμητος παρείσακτος, ένας αναξιοπρεπής επαίτης, ο οποίος ζητά δισεκατομμύρια δολάρια κάθε χρόνο προκειμένου να καταναλώνει πολύ περισσότερα απ' όσα του επιτρέπουν οι παραγωγικές του δυνατότητες και η παραγωγικότητα της εργασίας του, και ο οποίος επιπλέον, για να διασφαλίσει την παρασιτική του ευμάρεια, δεν διστάζει να ελίσσεται και να εξαπατά, ενώ ο επαρχιωτισμός και ο ενίοτε παιδικός εγωκεντρισμός του δεν του επέτρεψαν ποτέ να διατυπώσει κάποια ουσιώδη σκέψη ή πρόταση γενικού ευρωπαϊκού ή διεθνούς ενδιαφέροντος».

-«Οι απωθητικοί και αντισταθμιστικοί μηχανισμοί, με τη βοήθεια των οποίων η πολυδαίδαλη και πολυμήχανη νεοελληνική ψυχή παρακάμπτει τους εξευτελισμούς χωρίς ποτέ να τους υπερνικήσει κατά μέτωπο, είναι παλαιοί, δοκιμασμένοι και γνωστοί. Επειδή ο επαίτης κατάγεται, γεωγραφικά τουλάχιστον, από τον τόπο του Περικλή, πιστεύει ο ίδιος ότι δικαιούται να εμφανίζεται με χλαμύδα, τη λευκότητα της οποίας τίποτε, ούτε καν κατάφωρες παραχαράξεις και καταχρήσεις, δεν θα μπορούσε να σπιλώσει».

-«Το σημερινό ελληνικό έθνος θα όφειλε να δει την οικονομική του εκλογίκευση ακριβώς ως πάλι κατά του παρασιτισμού, ως αντικατάσταση μιας κοινωνικής συμβίωσης, όπου ο ένας 'κλάδος' ζει απομυζώντας άμεσα ή έμμεσα δηλαδή μέσω της κυβερνητικής διαχείρισης των δημοσίων πόρων) κάποιον άλλον, ενώ όλοι μαζί ζουν υποθηκεύοντας το εθνικό μέλλον, από μια κοινωνική συνοχή με την παραπάνω λειτουργική έννοια».

-«Το γεγονός το οποίο περιπλέκει αφάνταστα τη σημερινή ελληνική κατάσταση, κάνοντάς τη να φαίνεται κατ' αρχήν αδιέξοδη, είναι ότι η υπέρβαση του παρασιτικού καταναλωτισμού ειδικότερα και του κοινωνικού και ιστορικού παρασιτισμού γενικότερα, η εκλογίκευση της οικονομίας και της εθνικής προσπάθειας στο σύνολό της, δεν προσκρούουν απλώς στα οργανωμένα συμφέροντα μιας μειοψηφίας, η οποία στο κάτω-κάτω θα μπορούσε να παραμερισθεί με οποιαδήποτε μέσα και προ παντός με τη συμπαράσταση της μεγάλης πλειοψηφίας. Τα πράγματα είναι ακριβώς αντίστροφα. Η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού όλων των κοινωνικών στρωμάτων έχει εν τω μεταξύ συνυφάνει, κατά τρόπους κλασσικά απλούς ή απείρως ευρηματικούς, την ύπαρξη και τις απασχολήσεις της με τη νοοτροπία και με την πρακτική του παρασιτικού καταναλωτισμού και του κοινωνικού παρασιτισμού. Για να ακριβολογήσουμε, βέβαια, πρέπει να προσθέσουμε ότι σε σχέση με τη σύγχρονη Ελλάδα η έννοια του παρασιτισμού μόνο οξύμωρα μπορεί να χρησιμοποιηθεί: γιατί εδώ δεν πρόκειται για έναν λίγο- πολύ υγιή εθνικό κορμό, ο οποίος έχει αρκετές περισσές ικμάδες ώστε να τρέφει και μερικά παράσιτα ποσοτικώς αμελητέα, παρά για ένα πλαδαρό σώμα που παρασιτεί ως σύνολο εις βάρος ολόκληρου του εαυτού του, ήτοι τρώει τις σάρκες του και συχνότατα και τα περιττώματά του».

-«Αν ο 'πολιτικός κόσμος' κάποτε εμφανίζεται χειρότερος από τον 'λαό', ενώ είναι απλώς ίδιος, ο λόγος είναι ότι ο 'λαός' ή όσοι μιλούν εκάστοτε στο όνομά του έχουν ένα τακτικό πλεονέκτημα απέναντι στον 'πολιτικό κόσμο': μπορούν να τον αποκαλούν ανίκανο ή διεφθαρμένο χωρίς να φοβούνται δυσάρεστες συνέπειες- απεναντίας μάλιστα, αποκτούν πολύτιμους και εξαργυρώσιμους τίτλους δημοσίων κηнсόρων. Αλίμονο όμως σ' έναν κοινοβουλευτικό πολιτικό αν τολμήσει να αποκαλέσει τον δήμο ηλίθιο ή ιδιοτελή κι αδιάφορο για το εθνικό μέλλον' η σταδιοδρομία του σε μεγάλο βαθμό εξαρτάται από την ικανότητά του να εγκωμιάζει τις μεγάλες ψυχικές αρετές και την ευθυκρισία ή τουλάχιστον το αλάνθαστο ένστικτο του 'λαού μας'...μάλλον θαυμάζοντας τον λαό θαυμάζουν τον εαυτό τους ως ηγέτη του και μάλλον δείχνοντας κατανόηση προς τους άλλους επαιτούν επιείκεια γι' αυτούς τους ίδιους».

-«Ένας τέτοιος 'πολιτικός κόσμος' δεν θα είναι ποτέ ικανός ως σύνολο να θέσει και να λύσει το πρόβλημα της εθνικής πολιτικής και της εθνικής επιβίωσης παρά μόνον ευκαιριακά και

φραστικά· είναι ο ίδιος όχι μόνο προαγωγός, αλλά και προϊόν του κοινωνικού παρασιτισμού, ανήμπορος ως εκ της φύσεώς του να αντιταχθεί στον 'λαό', όταν ο 'λαός' απαιτεί την εκποίηση του έθνους για να καταναλώσει περισσότερα και να εργασθεί λιγότερο. Πέρα απ' αυτό, είναι ανίκανος να κάνει κάτι τι διαφορετικό απ' ό,τι κάνει λόγω του επιπέδου και του ποιού του».

-«Θα ήταν πολύ αξιοπρεπέστερο- και γονιμότερο- αν το ελληνικό έθνος έσφιγγε τα δόντια και αντλούσε ένα πικρό, αλλά ζωτικό διπλό συμπέρασμα: ότι η σημερινή Ελλάδα αποτελεί στο πλαίσιο της διεθνούς κοινότητας μια παρακατιανή επαρχία, η οποία, κατά μέγα μέρος από δική της υπαιτιότητα, είναι όχι μόνον ανίσχυρη, αλλά και ανυπόληπτη, και ότι γι' αυτόν τον λόγο σε κάθε μεγάλη κρίση θα βρεθεί εξ ίσου μόνη όσο λ.χ. και το 1974».

-«Θελήσαμε να τονίσουμε την απλή και στοιχειώδη αλήθεια, ότι μια τελεσφόρα και μακρόπνοη εθνική πολιτική μπορεί να απορρεύσει μονάχα από μian ακμαία εθνική οντότητα ως condition sine qua non. Το τι θα κάμει στα επί μέρους όποιος διαθέτει την απαραίτητη τούτη προϋπόθεση εξαρτάται από τον εκάστοτε διεθνή συσχετισμό δυνάμεων, από τις εκάστοτε ανάγκες και επιδιώξεις του. Για να περπατήσει κανείς πρέπει πρώτα-πρώτα να έχει πόδια· το που, πως και πότε θα πάει, δεν το ξέρει πάντοτε εκ των προτέρων και δεν το καθορίζει πάντοτε ο ίδιος. Συχνότατα η σημερινή ελληνική εθνική πολιτική θυμίζει κάποιον ο οποίος δεν ανησυχεί γιατί δεν έχει πόδια, πιστεύοντας ότι στην κρίσιμη στιγμή θα του φυτρώσουν φτερά».

(Αποσπάσματα από το βιβλίο του Παναγιώτη Κονδύλη, Πλανητική πολιτική μετά τον ψυχρό πόλεμο, σελ. 159-178).